

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 Rs 445165 23 Rs
Tuzla, 04.03.2025. godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Amela Durić, u pravnoj stvari prvotужiteljice [REDACTED] iz Tuzle, ulica Mustafe Hukića broj 33 i drugotужiteljice [REDACTED] iz Tuzle, ulica Musala broj 5, koje zastupane putem punomoćnika Isabegović Gordan advokata iz Tuzle., Advokatske kancelarija „Muhić i dr.“ iz Tuzle, ulica Mehmedalije Maka Dizdara bb protiv tuženog Riva d.o.o. Tuzla, Bosanska poljana bb, koga zastupa Alagić Damir, advokat iz Sarajeva, ulica Husrefa Redžića broj 9, radi isplate po osnovu potraživanja i u vezi sa radnim odnosom, vrijednost spora 17.500,00 KM, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave, zaključene dana 06.02.2025. godine u prisustvu punomoćnika parničnih stranaka, dana 04.03.2025. godine, donio je

PRESUDU

I

Obavezuje se tuženi da prvotужiteljici [REDACTED] iz Tuzle, na ime naknade nematerijalne štete zbog uznemiravanja na radu i mobinga, isplati novčani iznos od **1.590,00KM**, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do dana isplate.

II

Obavezuje se tuženi da prvotужiteljici [REDACTED] iz Tuzle na ime razlike plata i naknada plate za period od 01.04.2022. do 30.11.2022. isplati ukupan novčani iznos od **4.743,11KM**, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na sljedeće mjesečne iznose:

- za april 2022. iznos od 519,15KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2022.
- za maj 2022. iznos od 654,00KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2022.
- za juni 2022. iznos od 653,99KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2022.
- za juli 2022. iznos od 653,99KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2022.
- za avgust 2022. iznos od 654,00KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.10.2022.
- za septembar 2022. iznos od 653,98KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2022.
- za oktobar 2022. iznos od 653,99KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2022.

- za novembar 2022. iznos od 300,00KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2023., pa sve do dana isplate.

III

Obavezuje se tuženi da nadležnom Fondu za penzijsko i invalidsko osiguranje FBiH izvrši uplatu manje uplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje na ime prvotuziteljice [REDACTED] iz Tuzle u iznosu od 1.756,69KM za period od 01.04.2022. do 30.11.2022. godine.

IV

Obavezuje se tuženi da drugotuziteljici [REDACTED] iz Tuzle na ime razlike plata i naknada plate za period od 01.11.2020. do 23.07.2022. isplati ukupan novčani iznos od 5.564,93KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na sljedeće mjesečne iznose:

- za novembar 2020. iznos od 263,85KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2021.
- za decembar 2020. iznos od 263,85KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2021.
- za januar 2021. iznos od 263,85KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2021.
- za februar 2021. iznos od 263,85KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.04.2021.
- za mart 2021. iznos od 263,85KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.05.2021.
- za april 2021. iznos od 263,85KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2021.
- za maj 2021. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2021.
- za juni 2021. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2021.
- za juli 2021. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2021.
- za avgust 2021. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.10.2021.
- za septembar 2021. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.11.2021.
- za oktobar 2021. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2021.
- za novembar 2021. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2022.
- za decembar 2021. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.02.2022.
- za januar 2022. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.03.2022.

- za februar 2022. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.04.2022.
- za mart 2022. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.05.2022.
- za april 2022. iznos od 263,84KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.06.2022.
- za maj 2022. iznos od 263,85KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2022.
- za juni 2022. iznos od 263,83KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2022.
- za juli 2022. iznos od 267,00KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.09.2022.,
pa sve do dana isplate.

V

Obavezuje se tuženi da nadležnom Fondu za penzijsko i invalidsko osiguranje FBiH izvrši uplatu manje uplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje na ime drugotužiteljice [REDACTED] iz Tuzle u iznosu od **2.061,06KM** za period od 01.11.2020. do 23.07.2022.godine.

VI

Obavezuje se tuženi da tužiteljicama nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od **4.704,00 KM**, a sve u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljice su ovom sudu dana 19.04.2023. godine, podnijele tužbu protiv tuženog radi isplate po osnovu potraživanja i u vezi sa radnim odnosom.

Prvotužiteljica u tužbi i tokom postupka navodi da je bila u radnom odnosu kod tuženog po osnovu ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 17.06.2019. godine, kojim je bila raspoređena na poslove „IT menadžer“, sve do dana 01.12.2022. godine kada joj je radni odnos prestao u skladu sa rješenjem o prestanku ugovora o radu broj 1292/22 od 01.11.2022. godine zbog ekonomskih, tehničkih i organizacionih razloga. Dalje u tužbi navodi da potražuje naknadu nematerijalne štete koja je nastala kao posljedica uznemiravanja na radu u skladu sa članom 9. st. 1 i 2 ZOR, članom 4. st. 1. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH. Dalje navodi da je uznemiravanje na radu, koje je zabranjeno čl. 9. st. 1. i 2. ZOR i čl. 4. st. 1. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, po osnovu spola/majčinstva, rođenja djeteta i korištenja porodijskog odsustva/, započelo sa njenim porođajem dana 29.05.2020. godine, navodeći kako je, iako je uoči porođaja započela sa korištenjem porodijskog odsustva u skladu sa važećim propisima, poslodavac gotovo odmah po porođaju, tražio da obavlja svoje radne poslove i zadatke, što online, što neposrednim fizičkim dolascima u prostorije poslodavca, kojom prilikom je bila primorana da sa sobom dovodi čak i novorođenu bebu. Dalje navodi kako se uznemiravanje na radu

nastavlja i naročito intenzivira nakon završetka porodiljskog odsustva i „vraćanja na posao“, kada započinje verbalno i psihičko nasilje i uznemiravanje od strane Abdulaha Avdagića, većinskog vlasnika tuženog, koje se prvenstveno odnosilo na majčinstvo i korištenje porodiljskog odsustva [REDACTED] a koje se manifestovalo u izbjegavanju kontakta u prvih mjesec dana po završetku porodiljskog, a nakon toga u komentarima da je „napustila firmu“ i „jesmo li mi trebali jesti dok Vas nema“, aludirajući i stvarajući osjećaj krivnje za iskorišteno porodiljsko odsustvo te su se takve i slične izjave koje su se odnosile na porodiljsko odsustvo i rođenje djeteta ponovile još na desetine puta nakon završetka porodiljskog odsustva stvarajući kod radnice osjećaj krivnje, pritiska i anksioznosti. Nadalje, u tužbi se navodi kako se dešavalo da se i tokom bolesti djeteta, kada je prvotuziteljica boravila sa djetetom u bolnici, radnici spočitava kako samo „izbjegava posao“, a na odgovor „da joj je dijete bolesno“, dobijala bi odgovore „da to nije bitno, da je bitan posao...“. Dalje se navodi da je Abdulah Avdagić prvotuziteljici više puta, telefonski i u direktnom razgovoru, spočitavao „koliko košta firmu“, „koliko koštaju njene diplome“, „koliko košta njen jedan radni dan“, na taj način sistematski stvarajući ponižavajuće i neprijateljsko radno okruženje, degradirajući dignitet i samopouzdanje radnice te obezvrjeđujući njen rad i struku. Dalje se navodi kako se Abdulah Avdagić često u razgovoru referisao i na privatni život prvotuziteljice, spočitavajući joj „s kim ona to živi“ (uz napomenu i da je njen suprug također nekadašnji radnik RIVA d.o.o. Tuzla). Dalje u tužbi navodi da je vrijeđanje, psovanje i omaložavanje radnika, pa i poslovnih partnera društva bio obrazac ponašanja Abdulaha Avdagića, koji se tim prilikama nije ustručavao da radnicima i kolegama kaže da su „idioti“, da su „glupi i maloumni“ te da im upućuje razne druge uvrede i psovke, zbog čega su mnogi radnici napuštali firmu a kod prvotuziteljice uzrokovali strah, nelagodu i posljedice po psihičko zdravlje. Dalje navodi kako je i sama često bila žrtva verbalnog i psihičkog nasilja, pri čemu je trpila galamu i uvrede od gosp. Avdagića koji joj se obraćao riječima „čujete li vi sebe“, „znate li šta pričate“, zatim da „ofrlje dolazi na posao“, da će se on „riješiti svih radnika“, da treba „počistiti sve“, uvijek kriveći radnike za situaciju u firmi. Dalje se navodi, da bi, uoči državnih praznika, ukoliko bi radnici pitali da li će raditi na državne praznike, uvijek dobijali drske i prijeteće odgovore kako „nisu trebali dolaziti na posao“ ili da „idu kući odmah“ a prvotuziteljica je bila verbalno napadnuta jednog 8. marta zato što nije bila prisutna u 18h prilikom točenja goriva jednog od kupaca, kojeg je ona organizovala. U tužbi se dalje navodi kako su se učestali verbalni napadi dešavali i zbog inzistiranja vlasnika na podizanju cijene plina, iako su postojale procedure u vezi sa propisanim ograničenjem marži na naftne derivate a ukoliko bi prvotuziteljica ukazala na ove procedure i ograničenja, dobijala bi odgovore kako „nema pojma“ i kako ne zna raditi svoj posao. Dalje navodi da je više puta doživljavala pritiske, galamu i uvrede i od Avdagić Amile koja joj je u e-mailovima navodila kako „nema pravo na lično mišljenje“, što je na radnicu djelovalo ponižavajuće i dehumanizirajuće a uznemiravanje nje se nastavilo i neposredno po početku privremene spriječenosti za rad, koja je počela u aprilu 2022. godine, kada je od radnice zatražen povrat službenog mobilnog telefona, koji joj je 28.04.2022. godine isključen bez ikakvog obrazloženja a nakon toga se inzistiralo i na povratu službenog laptopa i računara a poznavajući procese rada u društvu, prvotuziteljica tvrdi da niti laptop niti službeni telefon koje je zadužila, nisu bili potrebni drugim radnicima pri obavljanju njihovih radnih poslova i zadataka, nego se na njihovom povratu insistiralo samo u svrhu zastrašivanja i degradiranja integriteta prvotuziteljice. Navedeno postupanje

poslodavca te njegovih predstavnika sadrži sva obilježja zabranjenog uznemiravanja radnice iz člana 9. st. 1. i 2. Zakona o radu FBiH i čl. 4. st. 1. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH i to po osnovu spola, majčinstva, porodijskog odsustva, kao i mobinga (član 5. st. 5 ZOR, član 4. st. 3 Zakona o zabrani diskriminacije u BiH). Navedena izloženost prvotужiteljice uznemiravanju i mobingu je kod nje uzrokovalo pogoršanje zdravstvenog stanja koje je od strane nadležnog ljekara okarakterisano kao dijagnoza Z57 Izloženost rizičnim čimbenicima na radnom mjestu (profesionalna) uz F41.2 Miješana anksioznost i depresivni poremećaj in obs. ; što znači da je pretrpila nematerijalnu štetu, čije posljedice trpi i danas, a za koju je odgovoran poslodavac u skladu sa članom 93. Zakona o radu, a u vezi sa relevantnim članovima Zakona o obligacionim odnosima. Prvotужiteljica dalje potražuje isplatu razlike naknade plata za vrijeme privremene spriječenosti za rad u periodu april – novembar 2022. godine i to u visini razlike između isplaćenih 80% osnovice i 100% naknade na koju je radnica imala pravo u skladu sa članom 47. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, obzirom da je iz dostavljene medicinske dokumentacije očito da je privremena spriječenost za rad bila uzrokovana profesionalnom bolesti sa dijagnozom Z57 Izloženost rizičnim čimbenicima na radnom mjestu (profesionalna). Prvotужiteljica potražuje od tuženog, kao bivšeg poslodavca i razliku između isplaćenih i stvarno ugovorenih iznosa mjesečnih plata za period april – novembar 2022. godine. Članom 3. ugovora o radu od 17.06.2019. godine regulisano je da će tuženi isplaćivati prvotужiteljici bruto plaću u iznosu od 2.850,00 KM (što iznosi oko 1800 KM) ali se radi o prividnoj ugovornoj odredbi, jer je stvarno ugovorena plata između poslodavca i nje iznosila 2.300,00 KM neto, od čega 500,00 KM u koverti ili „na ruke“, koju je tuženi uredno isplaćivao sve do aprila 2022. godine.

Drugotужiteljica u tužbi i tokom postupka navodi da je bila u radnom odnosu sa tuženim po osnovu zaključenog ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 30.05.2019. godine, kojim je bilo regulisano da će drugotужiteljica obavljati poslove radnog mjesta „Rukovodioca finansija/računovodstva“ (član 1. ugovora) a da će tuženi drugotужiteljici isplaćivati bruto mjesečnu plaću u iznosu od 2.367, 16 KM i to najkasnije do 20. u mjesecu, po isteku mjeseca za koji se vrši isplata plaće (član 3. ugovora). Drugotужiteljica je bila u radnom odnosu sa tuženim do 23.07.2022. godine kada joj je prestao radni odnos temeljem rješenja o prestanku radnog odnosa broj 923/22 od 13.07.2022. godine.

Drugotужiteljica dalje potražuje od tuženog razliku između isplaćenih i stvarno ugovorenih iznosa mjesečnih plata u iznosima od po 500,00 KM za svaki mjesec u periodu počev od novembra 2020. godine do prestanka radnog odnosa.

Kako tuženi nije vršio plaćanje doprinosa za PIO na ugovoreni dio iznosa plaće od 500,00 KM koji je isplaćivan gotovinski, tužiteljice traže da sud naloži tuženom da Fondu za penzijsko i invalidsko osiguranje FBiH izvrši uplatu manje uplaćenih doprinosa PIO i to za cijeli period trajanja radnog odnosa kod tuženog, a sve u skladu s odredbama čl. 4., 5., 8. i 10. Zakona o doprinosima FBiH te čl. 5. st. 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH.

Prvobitnim tužbenim zahtjevom, tužiteljice predlažu da sud obaveže tuženog: da prvotужiteljici [REDACTED] na ime naknade nematerijalne štete zbog uznemiravanja na radu i mobinga isplati novčani iznos od 3.000,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do dana isplate, da prvotужiteljici [REDACTED]

na ime razlike plata i naknada plate za period od 01.04.2022. godine do 30.11.2022. godine isplati ukupan novčani iznos od 4.000, 00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od posljednjeg dana u mjesecu na iznose plata iz prethodnog mjeseca pa do dana isplate, da Fondu za penzijsko i invalidsko osiguranje FBiH izvrši uplatu manje uplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje na ime prvotuziteljice u iznosu od 2.500,00 KM za period od 17.06.2019. godine do 30.11.2022. godine, da drugotuziteljici na ime razlike plata i naknada plate za period od 01.11.2020. godine do 23.07.2022. godine isplati ukupan novčani iznos od 6.000,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od posljednjeg dana u mjesecu na iznose plata iz prethodnog mjeseca pa do dana isplate, da Fondu za penzijsko i invalidsko osiguranje FBiH izvrši uplatu manje uplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje na ime drugotuziteljice u iznosu od 2.000,00 KM za period od 30.05.2019. godine do 23.07.2022. godine, da tužiteljicama nadoknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Shodno odredbama čl. 69. Zakona o parničnom postupku FBiH ("Službene novine FBiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15: u daljem tekstu ZPP) tuženom je tužba sa priložima uz dopis dostavljena na odgovor od strane suda, sa upozorenjem da je tuženi odgovor na tužbu dužan dostaviti sudu u roku od 30 dana od dana prijema tužbe sa priložima.

Tuženi je ovom sudu dana 02.06.2023. godine podnio **odgovor na tužbu**, u kojem ističe da je tužba neuredna, obzirom da su tužitelji pogrešno označili zakonskog zastupnika tuženog pa je tužba morala biti vraćena tužitelju na ispravku kako bi tuženi bio pravilno zastupan po svom zakonskom zastupniku te predlaže da sud odbaci tužbu kao neurednu. Tuženi u cjelosti osporava osnovanost i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva. Navodi kako su navodi iz tužbe o uznemiravanju na radu prvotuziteljice neosnovani i nejasni s obzirom da nije nikada prije pokrenula postupak za zaštitu svojih prava. Ističe **prigovor zastare** jer navodi da je protekao rok u kojem je tužiteljica mogla pokrenuti tužbu nadležnom sudu, shodno odredbi člana 103. Zakona o radu FBiH: „Zaposlenik može podnijeti tužbu pred nadležnim sudom zbog povrede prava iz radnog odnosa u roku od jedne godine od dana dostave odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od dana saznanja za povredu prava iz radnog odnosa pa tako prvotuziteljica stavom I tužbenog zahtjeva potražuje naknadu nematerijalne štete za uznemiravanje i mobing a nije ničim dokazala da je do toga zaista i došlo. Navodi kako su nejasna, neodređena i bez zakonskog osnova potraživanja iz stava II, III, IV i V tužbenog zahtjeva s obzirom da tužiteljice potražuju razlike plata i naknadu plate te uplatu manje uplaćenih doprinosa a ničime nisu dokazale osnov potraživanja. Dalje ističe da su tužiteljice bile upoznate sa sadržajem ugovora o radu, da im je tuženi uredno isplaćivao platu u ugovorenom iznosu i doprinose po osnovu plate pa je nejasno šta tužiteljice potražuju a niti je navedena zakonska odredba koja bi učinila njihovo potraživanje osnovanim. Navodi da bi mogle potraživati isplate i naknade su morale dokazati da je došlo do povrede prava iz radnog odnosa te shodno odredbi člana 103. ZOR-a su protekli rokovi u kojima su mogle ostvarivati zaštitu svojih prava putem suda. U svom odgovoru na tužbu, tuženi predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan i obaveže tužiteljice da tuženom naknade troškove parničnog postupka, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom izvršenja.

Tužiteljice su u toku postupka ostale u cjelosti kod tužbenog zahtjeva i svih navoda datih u toku postupka, s tim da su isti uredile na glavnom ročištu održanom 06.02.2025. godine.

Tuženi je također u toku postupka ostao u cjelosti kod odgovora na tužbu i navoda datih u toku postupka.

U toku dokaznog postupka na prijedlog punomoćnika parničnih stranaka izvedeni su dokazi uvidom i čitanjem u: Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 17.06.2019., Rješenje o prestanku ugovora o radu broj 1292/22 od 01.11.2022., Otpusno pismo Klinike za ginekologiju i akušerstvo UKC Tuzla od 30.05.2020., E-mail komunikacija od 03.06.2020., 04.06.2020., 05.06.2020., 08.06.2020., 11.06.2020., 17.06.2020., 18.06.2020., 30.06.2020., 19.08.2020., 06.11.2020., 02.11.2020., 21.12.2020., 23.01.2021., 20.04.2021., E-mail komunikacija od 20.10.2020., E-mail komunikacija od 20.03.2021., Zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa od 11.05.2022., Dopis tuženog broj 712/22 od 31.05.2022., Dopis tužiteljice od 09.06.2022., E-mail komunikacija „Isključenje mob kartica od od 28.04. i 09.05.2022., E-mail komunikacija „Laptop poslovni“ od 06., 09. i 10.05.2022., E-mail komunikacija „dopune“ od 10.05.2022., E-mail komunikacija „Prodaja Riva – Robni T. 04.mjesec“ od 10.05.2022., E-mail komunikacija „fakture“ od 05.05.2022., E-mail komunikacija „faktura“ od 04.05.2022., E-mail komunikacija „UPIT“ od 04.05.2022., E-mail komunikacija „Marža“ od 09.05.2022., Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinika za psihijatriju od 29.04.2022., Nalaz JZNU Dom zdravlja Tuzla – Centar za mentalno zdravlje od 06.05.2022., Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinika za psihijatriju od 16.05.2022., Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinika za psihijatriju od 30.05.2022., Nalaz JZNU Dom zdravlja Tuzla – Centar za mentalno zdravlje od 21.06.2022., Nalaz JZNU Dom zdravlja Tuzla – Centar za mentalno zdravlje od 22.06.2022., Nalaz JZNU Dom zdravlja Tuzla – Centar za mentalno zdravlje od 28.07.2022., Nalaz JZNU Dom zdravlja Tuzla – Centar za mentalno zdravlje od 10.10.2022., Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinika za psihijatriju od 13.10.2022., Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinika za psihijatriju od 17.10.2022., Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinika za psihijatriju od 31.10.2022., Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinika za psihijatriju od 23.11.2023., Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinika za psihijatriju od 23.01.2023., Pregled radnika sa potpisima „Spisak radnih sati za lične dohotke za mjesec juli“, Pregled Viber prepiski između radnika RIVA d.o.o. Tuzla, Izjave radnika [REDACTED] Emira Barakovića, [REDACTED] Bektić, Zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa od 30.09.2021., Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 30.05.2019., Rješenje o prestanku radnog odnosa broj 923/22 od 13.07.2022., saslušanje svjedoka: [REDACTED] Baraković Emira, [REDACTED] Pekarić Amira i Avdagić Zlate, saslušanjem parničnih stranaka – tužiteljica: [REDACTED] i [REDACTED] nalaz i mišljenje vještaka Jusufović Aide od 06.05.2024. godine, nalaz i mišljenje vještaka Brigić Kasima od 16.10.2024. godine te saslušanje istih.

Sud je na osnovu člana 8. Zakona o parničnom postupku nakon izvedenih dokaza cijeneći svaki dokaz pojedinačno i u međusobnoj povezanosti donio odluku kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Uvidom u Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 17.06.2019. godine, proizilazi da je [REDACTED] u svojstvu IT menadžera, zasnovala radni odnos na neodređeno vrijeme kod poslodavca "Riva" d.o.o. Tuzla, počev od 17.06.2019. godine.

Uvidom u Rješenje o prestanku ugovora o radu broj 1292/22 od 01.11.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] raspoređenoj na radno mjesto IT Menadžera, prestao radni odnos kod poslodavca "Riva" d.o.o. Tuzla, dana 01.12.2022. godine zbog ekonomskih, tehničkih i organizacionih razloga.

Uvidom u Otpusno pismo Klinike za ginekologiju i akušerstvo UKC Tuzla od 30.05.2020. godine, proizilazi da je [REDACTED] otpuštena kući nakon porođaja.

Uvidom u e-mail komunikaciju od 03.06.2020.godine, 04.06.2020.godine, 05.06.2020.godine, 08.06.2020.godine, 11.06.2020.godine, 17.06.2020.godine, 18.06.2020.godine, 30.06.2020.godine, 19.08.2020.godine, 06.11.2020.godine, 02.11.2020.godine, 21.12.2020.godine, 23.01.2021.godine, 20.04.2021.godine, proizilazi da je [REDACTED] bila primorana da obavlja svoje poslove i radne zadatke tokom trajanja porodijskog odsustva.

Uvidom u e-mail komunikaciju od 20.10.2020.godine, proizilazi da je [REDACTED] omaložavana, da joj nije dopušteno iznošenje ličnog mišljenja i da su stvoreni degradirajući radni uslovi.

Uvidom u e-mail komunikaciju od 20.03.2021. godine, proizilazi da je [REDACTED] izložena radu u degradirajućim i stresnim radnim uslovima.

Uvidom u Zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa od 11.05.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] tražila od poslodavca "Riva" d.o.o. Tuzla zaštitu zbog neprestanog i kontinuiranog fizičkog uznemiravanja od strane vlasnika društva Abdulaha Avdagića.

Uvidom u Dopis tuženog broj 712/22 od 31.05.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] kontaktirao poslodavac "Riva" d.o.o. Tuzla povodom povrata poslovnog mobitela i laptopa.

Uvidom u Dopis tužiteljice od 09.06.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] ovim dopisom upućenim svom poslodavcu naglasila da ga je obavijestila da je uznemiravana slanjem mailova upućenim njoj da vrati poslovni mobitel i telefon, pri tome znajući da se nalazi na bolovanju, da je oboljela od anksiozno-depresivnog poremećaja (sagorjevanjem na poslu), a što je poslodavcu vidljivo iz doznaka koje mu je uredno dostavljala.

Uvidom u e-mail komunikaciju "Isključenje mob kartica" od 28.04.2022. godine i 09.05.2022. godine, u e-mail komunikaciju "Laptop poslovni" od 06.05.2022. godine, 09.05.2022. godine, 10.05.2022. godine, u e-mail komunikaciju "dopune" od 10.05.2022. godine, e-mail komunikaciju "Prodaja Riva – Robni T. 04. mjesec" od 10.05.2022. godine, e-mail komunikaciju "fakture" od 05.05.2022. godine, e-mail komunikaciju "faktura" od

04.05.2022. godine, e-mail komunikaciju "UPIT" od 04.05.2022. godine, e-mail komunikaciju "Marža" od 09.05.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] bila izložena stvaranju ponižavajućih i degradirajućih radnih uslova, mobinga, uznemiravanja i rada tokom bolovanja.

Uvidom u Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinka za psihijatriju od 29.04.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] utvrđena dijagnoza Z57 – izloženost rizičnim čimbenicima na radnome mjestu (profesionalna).

Uvidom u Nalaz JZNU Dom zdravlja Tuzla – Centar za mentalno zdravlje od 06.05.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] utvrđena dijagnoza miješani anksiozno depresivni poremećaj (problemi u vezi posla).

Uvidom u Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinka za psihijatriju od 16.05.2022. godine i uvidom u Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinika za psihijatriju od 30.05.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] utvrđena dijagnoza F41.2 – miješana anksioznost i depresivni poremećaj.

Uvidom u Nalaz JZNU Dom zdravlja Tuzla – Centar za mentalno zdravlje od 21.06.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] utvrđeno povišenje na neurotskim skalama anksiozno-depresivnog tipa.

Uvidom u Nalaz JZNU Dom zdravlja Tuzla – Centar za mentalno zdravlje od 22.06.2022. godine, od 28.07.2022. godine, od 10.10.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] utvrđena dijagnoza miješani anksiozno depresivni poremećaj (problemi u vezi posla).

Uvidom u Specijalistički nalaz JZU UKC Tuzla – Klinka za psihijatriju od 13.10.2022. godine, od 17.10.2022. godine, od 31.10.2022. godine, od 23.11.2023. godine, od 23.01.2023. godine, proizilazi da je [REDACTED] utvrđena dijagnoza Z57 – izloženost rizičnim čimbenicima na radnome mjestu (profesionalna) i F41.2 – miješana anksioznost i depresivni poremećaj.

Uvidom u Pregled radnika sa potpisima "Spisak radnih sati za lične dohotke za mjesec juli", uvidom u Pregled Viber prepiski između radnika RIVA d.o.o. Tuzla, uvidom u Izjave radnika [REDACTED], Emira Barakovića, [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proizilazi da je praksa tuženog bila ugovaranje i isplata dijela plata "na ruke" i "u koverti".

Uvidom u Zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa od 30.09.2021. godine, proizilazi da se Bektić Selma obratila svom poslodavcu sa zahtjevom za zaštitu prava iz radnog odnosa zbog neisplaćivanja ugovorenog iznosa plate.

Uvidom u Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 30.05.2019. godine, proizilazi da je [REDACTED] u svojstvu rukovodioca finansija/računovodstva, zasnovala radni odnos na neodređeno vrijeme kod poslodavca "Riva" d.o.o. Tuzla, počev od 30.05.2019. godine.

Uvidom u Rješenje o prestanku radnog odnosa broj 923/22 od 13.07.2022. godine, proizilazi da je [REDACTED] raspoređenoj na radno mjesto rukovodioca finansija/računovodstva, prestao radni odnos kod poslodavca "Riva" d.o.o. Tuzla, dana 23.07.2022. godine.

Svjedok [REDACTED] je na ročištu održanom dana 25.09.2024. godine, izjavila da nije u srodstvu sa parničnim strankama, da je bila u radnom odnosu kod tuženog Riva d.o.o. Tuzla do juna mjeseca 2024. godine kada je dobila Rješenje o mirovini, da je bila na mjestu službenika za kadrovske i opće poslove, da se plata između radnika i tuženog ugovarala na način da je ona radila ugovore o radu na određeno ili neodređeno vrijeme a da je u ugovoru bila bruto minimalna zakonska plaća a dio koji je dogovaran sa poslodavcem prilikom zapošljavanja je bio isplaćivan u kovertama, da je dio iz koverata bio fiksna za svaki mjesec, da joj je poznato da su tužiteljice spadale u grupu radnika koje su imale ugovorenu platu u gotovini, da joj je poznato iz priče tužiteljica da se njima prestao isplaćivati dio u koverti tokom bolovanja i odsustva, da je neprimjerena i ponižavajuća komunikacija i odnos od strane tuženog bio model komuniciranja poslodavca sa zaposlenicima, da se Abdulah Avdagić ponašao dominantno, bahato, drsko sa pozicije moći, arogantno uz galamu, da je omaložavao radnike i obezvređivao njihov rad sa ponižavajućim komentarima, da su radnici često izlazili plačući i uznemireni, da su u cijeloj firmi bile postavljene kamere osim u njenom uredu jer je sama, da je ona sama trpila pritiske i zlostavljanje tako da je završila na psihijatriji, da je [REDACTED] dolazila na rad u visokoj trudnoći i sa bebom starom 2-3 mjeseca u nosiljci, da joj je rečeno da se takvim načinom isplate plate nagrađuju radnici i da je to ispravno, da nije prijavila tužilaštvu navedeno jer je to prihvatila jer su svi prihvatili u tim odnosima.

Svjedok [REDACTED] je na ročištu održanom dana 25.09.2024. godine je izjavila, da nije u srodstvu sa parničnim strankama, da je bila u radnom odnosu kod tuženog Riva d.o.o. Tuzla na poslovima "obilazak objekata kioska maloprodaja", da je [REDACTED] pomagala u izvršenju posla, da je direktorica Avdagić Ajla (direktorica firme "Duhan") govorila ponižavajuće komentare radnicima te da im je govorila da su nesposobni za posao, da zna da je [REDACTED] bila prisutna na poslu do poroda te da je i svoju bebu dovodila na posao, da je Avdagić rekao njenom nadređenom Baraković Emiru a Emir njoj da pola plaće ide na račun a pola na kovertu, da navodi kako misli da je u firmi "Riva" radila od marta 2019. godine do juna, jula 2020. godine te navodi kako misli da od januara, februara 2020. godine počinju raditi za "Duhan" koja je preuzela firmu "Riva", da je u firmi bila na poziciji "koordinatorka maloprodaje" – obilazak objekata, praćenje robe u objektima, pregled objekta, rad sa kolegama u objektima koji rade, zapošljavanje novih ljudi itd., da je radila sa [REDACTED] da je [REDACTED] bila pretpostavljena kad su u pitanju poslovi.

Svjedok [REDACTED] je na ročištu održanom dana 25.09.2024. godine, izjavio da nije u srodstvu s parničnim strankama, da je bio u radnom odnosu kod tuženog Riva d.o.o. Tuzla od juna 2019. godine do 2022. godine na poslovima IT administrator informatičke podrške, da je u okviru posla sarađivao sa tužiteljicama, da mu je rečeno da dogovorena plata ide na račun a ostalo kao i svima ostalima ide u kovertu, da mu prekovremeni sati nisu isplaćeni, da mu je [REDACTED] bila direktno nadređena, da je na posao dolazila dok je bila trudna,

da mu je [REDAKCIJA] saopštila da je psihički preopterećena, da su [REDAKCIJA] nadređeni bili Avdagić Abdulah i u manjoj mjeri Avdagić Zlata, da je bilo slučajeva povišenog tona od strane nadređenih prema [REDAKCIJA] da je [REDAKCIJA] kao svom rukovodiocu saopštio da je preopterećen i da je ona razgovarala sa Avdagić Zlatom kao tadašnjim direktorom firme i Avdagić Abdulahom kao tadašnjim vlasnikom firme oko toga te da je godinu kasnije zaposlen kolega [REDAKCIJA] da je [REDAKCIJA] govorio da je iscrpljen radi "dežure", da mu je Avdagić Abdulah davao posao koji ne spada u njegov domen te da mu je govorio uvredljive komentare za rad, da je njegov poslodavac znao da radi prekovremeno.

Svjedok Baraković Emir je na ročištu održanom dana 25.09.2024. godine, izjavio da je bio u vanbračnoj zajednici sa [REDAKCIJA] da je bio zaposlenik kod tuženog "Riva" d.o.o. Tuzla i obavljao posao rukovodioca maloprodaje godinu i po dana, da je [REDAKCIJA] obavljala svoje radne zadatke i tokom trajanja porodijskog odsustva te da je išla na posao sa malim djetetom, da su on i [REDAKCIJA] bili izloženi uvredama i poniženjima, da su radnici izlazili iz kancelarije plačući, da je zbog stanja na poslu [REDAKCIJA] išla ljekarima i da je u kući bila iscrpljena negativnom energijom i konstantnim pritiskom, da je [REDAKCIJA] rečeno da nije jedina iz firme "Riva" koja dolazi kod ljekara, da je plata bila dogovorena i isplaćena na način da je prvi dio plate bio u ugovoru i išao na banku a drugi dio plate je fiksni iznos koji se isplaćivao svaki mjesec putem koverta i da je to tako dogovorio sa Avdagić Abdulahom i Avdagić Zlatom, da su [REDAKCIJA] prestale isplate u gotovini čim je ona otvorila bolovanje, da je Avdagić Amila kao kćerka vlasnika vodila "Duhan promet", da je rukovodstvo "Duhana" maltretiralo zaposlenike firme "Riva", da su većina voznog parka tuženog neispravna vozila te da je s time bio upoznat Avdagić Abdulah a na što bi Abdulah vrištao i vrijeđao radnike, da su radnici bili izloženi maltretiranju, nazivanju pogrdnim imenima i vrištanju na njih te da su isti ti radnici pili tabletu za smirenje kada dođu na posao, da mu je poznato da su radnici zbog navedenog davali otkaze "kao na traci", da je [REDAKCIJA] poslije zadnjeg vrištanja i istresanja od strane vlasnika otišla kod doktora vidno i štetno bolesna i da za vrijeme odsustva sa posla uslijed bolesti nije radila a za vrijeme porodijskog jeste radila.

Svjedok [REDAKCIJA] je na ročištu održanom dana 25.09.2024. godine, izjavila da nije u srodstvu sa parničnim strankama, da je bila zaposlenik kod poslodavca "Riva" d.o.o. Tuzla 9 godina i 3 mjeseca, da su ona i radnici primali platu na račun i u koverti svaki mjesec, da je saradivala sa [REDAKCIJA] i da je [REDAKCIJA] bila odgovorna tj. njoj su se obraćali radnici ako bi bilo nekih problema, da je zbog tuženog imala psihičke i fizičke posljedice te da je zbog toga završila na psihijatriji u Solini, da je od strane Ade, Zlate, Mesure, Sabine Tanović, Adele, Danijele Petrović, Muriza Abazovića doživljavala prijetnje, omaložavanje, mobing, uvredljive komentare, da je radila u kiosku od sedam sati ujutro do deset sati uveče, da je fiziološke potrebe obavljala na način da ode u toalet u prodavnicu auto dijelova, da je jedino vrijeme u kojem su ona i radnici mogli koristiti pauze jeste u vrijeme inspeksijskih nadzora na način da "spuste roletnu, zatvore frižidere, zaključaju vrata i sjede u mraku pola sata".

Svjedok [REDAKCIJA] je na ročištu održanom dana 25.09.2024. godine, izjavio da nije u srodstvu s parničnim strankama, da je u firmi "Riva" i "Duhan" obavljao poslove

fiskalizacije održavanja računara, da mu je [REDACTED] bila šefica, da i dalje radi u firmi "Riva", da je sa [REDACTED] radio oko godinu dana i da nije imao problema u radu s njom.

Svjedok [REDACTED] je na ročištu održanom dana 25.09.2024. godine, izjavila da nije u srodstvu sa parničnim strankama, da u firmi "Riva" radi 29 godina u računovodstvu, da su plate bile tajne, da ne zna da li su tužiteljice imale sa poslodavcem dogovor za isplatu dijela plate u gotovini, da je tuženi bio korektan prema [REDACTED] i da je [REDACTED] imala posebne beneficije: svoj uređ, novu opremu, novi kancelarijski materijal, nije morala evidentirati dolazak na posao kao ostali.

Svjedok Pekarić Amir je na ročištu održanom dana 25.09.2024. godine, izjavio da nije u srodstvu s parničnim strankama, da je iz firme "Riva" otišao jer je bio nezadovoljan statusom i poslovanjem te da su tome doprinjeli [REDACTED] i Baraković Emir sa svojim opstrukcijama prilikom rada jer je Amir predložio da se smanji plata onome ko ima najveću platu smatrajući da je tako najbolje za firmu a što nije odgovaralo [REDACTED] s obzirom da ona otplaćuje kredit od 80.000,00 KM, da je vlasnik davao radnicima sredstva s njegovog računa u cilju popravljjanja situacije s platama, da je zbog [REDACTED] i Emira napustio firmu i vratio se nazad u firmu kada su je oni napustili, da je [REDACTED] imala povlašten odnos u odnosu na ostale zaposlenike te da je imala puno povjerenje vlasnika što je njemu smetalo.

Svjedok Avdagić Zlata je na ročištu održanom dana 25.09.2024. godine, izjavila da je u srodstvu s parničnim strankama te da je supruga Avdagić Abdulaha, da je [REDACTED] bila zaposlena od 2019. godine i da je obnašala funkciju izvršnog direktora i da je učestvovala u donošenju svih odluka i preduzimanju određenih radnji zajedno sa osnivačem tj. vlasnikom Društva Avdagić Abdulahom kao i da je [REDACTED] raspolagala svim podacima iz firme i imala šifre vezane za svu tehniku u firmi i jedina je ona bila ovlaštena da upravlja sa serverom koja je "glava sve tehnike" i jedina je imala ovlaštenja i šifru, da je [REDACTED] u 2019. godine otišla na bolovanje i oko 11 mjeseci bila na bolovanju, da [REDACTED] nije nikome ostavila šifru servera iz razloga što je inzistirala i tražila da će se ona u toku porodijskog odsustva po potrebi uključiti u obavljanje poslova vezanih za tehniku, da problemi u vezi s njenim odnosom prema firmi kreću od prestanka rada [REDACTED] supruga kada se [REDACTED] promijenila prema radu i prema vlasniku, da je razlog otpuštanja Baraković Emira bio negativan rezultat na zaradu a zaposlen je s namjerom da on objekte i promete firme dovede na viši nivo i veću profitabilnost, da su jedino [REDACTED] i njen suprug bili protiv smanjenja plate za vrijeme korone, da je novčana pomoć data zaposlenicima proizašla iz primanja vlasnika Društva – Avdagić Abdulaha, primanja po osnovu plate, penzije, zakupnica dva članstva upravnog odbora, da Selma nije vratila poslovni laptop, telefon i predala šifru nakon što je prestala da radi, da je prijava podnesena protiv [REDACTED] zbog nevraćanja imovine Društvu, da je [REDACTED] koristila server i mail šifru nakon prestanka rada kod tuženog, da su [REDACTED] i Emir obilazili prodajna mjesta firme "Riva" i govorili da podnose tužbu protiv njih, da odgovorno tvrdi da nad [REDACTED] nikad nije vršen mobing od uposlenih i od vlasnika Društva, da su joj poznate presude kojima je Riva obavezana da određenom broju radnica isplati manje isplaćene plaće, da nije nikada dogovarana plata u gotovini prilikom dogovaranja iznosa plate sa tužiteljicama niti je takva isplaćivana tužiteljicama, da je vlasnik i osnivač Društva sa svog računa dizao novac i u gotovini pojedinim socijalno

ugroženim radnicima davao gotivinski novac, da ona obavlja svoje poslove u pravnoj službi te da obavlja pravne poslove što se tiče generalno odnosa između šefova i zaposlenih i tvrdi da se u firmi radi o poslovnom i kolegijalnom odnosu.

Prvotужiteljica [REDACTED] je na ročištu održanom dana 17.12.2024. godine, izjavila da je bila zaposlena kod tuženog "Riva" d.o.o.Tuzla od juna 2019. godine do 30.11.2022. godine te da je bila IT menadžer odnosno rukovodilac IT službom, da je u firmi najviše komunicirala sa Avdagić Abdulahom kao vlasnikom odnosno direktorom i sa Avdagić Zlatom za koju misli da je bila menadžerica, da se sa neugodnostima kod poslodavca susrela odmah nakon zaposlenja kada je saznala da ima 21 radni dan godišnjeg odmora čime je uvidjela neugodnosti i netrepeljivosti između radnika i poslodavaca, da je od straha gubitka posla dolazila na posao dok je bila trudna, da je nakon poroda otvorila porodijsko odsustvo ali je svoje poslovne zadatke počela da obavlja već nepunih sedam dana nakon poroda iako je firmu zamolila da ne radi jer joj nije imao ko pričuvati dijete pa su joj drugi zaposlenici čuvali dijete dok je obavljala zadatke, da je radila u hladnim zimskim uvjetima na poslu sa djetetom u ruci, da je poslovne zadatke obavljala i od kuće i u firmi, da je svaki dan radila od kuće a jednom sedmično u firmi za vrijeme trajanja porodijskog odsustva, da je uznemiravanje počelo za vrijeme trajanja porodijskog odsustva kada je dobijala česte pozive od strane Avdagić Amile na kojima se Amila istresala na nju pa je [REDACTED] čak bila primorana da prekine takve pozive jer nije mogla više to sve slušati, zatim da se isto to istresanje od strane Amile vršilo i na drugim zaposlenicima nakon čega ju je [REDACTED] zamolila e-mailom da prilikom sastanka lijepo objasni zaposlenicima na što je dobila odgovor od Amile da nema prava na svoje vlastito mišljenje, da je Avdagić Amila u firmi kćerka vlasnika i da se često upućivala u odnose i miješala u posao što je neprikladno, da je trpila uznemiravanje od strane Avdagić Abdulaha svaki drugi dan ako ne i svakodnevno kroz uvredljive komentare i izjave, da joj se počeo sa istim takvim komentarima uplitati u njen privatni život, da su radnici radili i za državne praznike iako se u firmi vodilo da tada ne rade pa ga je pitala da se ljudi tim danima oslobode od rada ili da se puste ranije kući, na što je dobijala zauzvrat ponovo uvredljive komentare, da se dio uvredljivih komentara referisao na [REDACTED] majčinstvo, da je zbog dva dana bolovanja zbog bolesti djeteta i ležanja na pedijatriji ponovo od strane Avdagić Abdulaha dobila uvredljive komentare i optužbe, da je trpila uvrede vezane za njen rad i intelektualne sposobnosti, da je od njegove strane trpila još intenzivnije napade kada mu je striktno naglasila da ne želi da radi van zakona nakon čega je otišla u bolnicu i od tada započinje njeno liječenje, da je njen suprug Baraković Emir trpio prijetnje od strane Avdagić Amile, da je nakon komentara od strane Avdagić Abdulaha "gubite se, nemojte više ni dolaziti na posao" otišla s posla i započela svoje liječenje, da se liječila na psihijatriji, na medicini rada i privatno kod psihoterapeuta, da nikada prije ovih događaja u Rivi nije imala nikakve dijagnoze niti se liječila, da je laptop njen privatni a ne poslovni, da joj je službeni telefon predat na ruke i da ga je vratila firmi, te da je vratila i laptop od njenog supruga firmi kada je završavala s poslom, da joj je prvi dan bolovanja prisilno ugašen e-mail i telefon i broj telefona da se ne može čuti sa radnicima u firmi ali da je nastavila da pomaže kolegama kada bi je kontaktirali za pomoć, da je dobijala prijeteće mailove na privatni e-mail od strane advokata Reljića (da ona treba doći, da se ona treba vidjeti s njima, kako ona treba vratiti te neke stvari, da ona to kao koristi u neke svrhe), zbog čega ga je zamolila da je ne uznemirava i da će ga u suprotnom prijaviti advokatskoj komori, da je njena plata dogovorena sa Avdagić Abdulahom i

Avdagić Zlatom iznosila 2.300,00 KM, da joj je Zlata rekla da se dio plaće isplaćuje na račun a dio plaće na ruke te "da je to normalno, da tako rade svim zaposlenicima, da neće biti problem s time", da je na račun primala 1.800,00 KM a u koverti 500,00 KM, da su Zlata i Indira pakovale iznose za kovertu u Zlatinoj kancelariji i onda bi zaposlenike prozivala Indira i davala im kovertu ili bi ih podigao neko drugi za one zaposlenike koji su kod kuće i da su se zaposlenici koji su primili kovertu potpisivali na spisak, da isplata iznosa u gotovini prema njoj prestaje nakon njenog otvaranja bolovanja, da se obraćala firmi s molbama i zahtjevima bezuspješno sa željom da se izbori za zaštitu prava iz radnih odnosa, da su ona i ostali zaposlenici potpisali izjave i prijavili ih tužilaštvu, da je odbačena krivična prijava protiv nje, da je znala da je postojao ugovor o iznajmljivanju i tehničkoj podršci od softver info laba d.o.o. Tuzla i da je ona bila jedan od administratora bez čije se dozvole i saglasnosti ništa nije moglo uraditi u tom softveru ali da je glavni administrator bio info lab, da joj je na njen računar instaliran softver od strane firme info lab kako bi mogla obavljati poslove, da su pored info lab-a pristup serveru imali [REDACTED] radnici u IT-u, da je ona mogla pristupiti samo određenom dijelu servera, da je ona morala dati ovlasti za pristup serveru a da je ona ovlasti dobila od eksternih saradnika, da je od firme zadužila računar u kancelariji koji joj je prisilno oduzet kada je otišla na bolovanje i da je zadužila od firme telefon, da je primala iznos po ugovoru o radu koji je potpisan a svoj drugi iznos koji je trebala dobijati nije primala, da je imala na poslu svoju kancelariju i rukovođila je ljudima, da je njena dijagnoza Z 57 vezana za buku i da je na poslu bila izložena buci.

Drugotužiteljica [REDACTED] je na ročištu održanom dana 17.12.2024. godine, izjavila da je sa poslodavcem "Riva" d.o.o. Tuzla zaključila ugovor o radu dana 30.05.2019. godine do 23.07.2022. godine na poslovima rukovodilac finansija i računovodstva, da je platu usmeno dogovorila sa Avdagić Abdulahom i Avdagić Zlatom i da iznos neto plate bio 2.000,00 KM, da je kada je došla da potpiše ugovor o radu vidjela da u njemu stoji iznos od 1.500,00 KM i pitala je Zlatu o čemu se radi na što joj je Zlata odgovorila da im [REDACTED] izade u susret i da je teška situacija i da svi radnici tako dobijaju, da je iznos od 500,00 KM u gotovom novcu primala u koverti, da je Mensura išla po novac za kovertu u banku i donosila ih Indiri pa su se direktorica Zlata i Indira zaključale u kancelariju i Indira lično pozove radnike u kancelariju na preuzimanje plavih koverti sa imenom i prezimenom radnika i radnici bi se potpisivali na spiskove, da joj je iznos od 500,00 KM u koverti isplaćivan do momenta kada je otišla na bolovanje zbog povrede koljena na što je pretrpila psovke od strane direktora, da se zbog straha od gubitka posla ponudila da radi od kuće, te da je za vrijeme trajanja bolovanja radila od kuće skoro 6 mjeseci ali da joj nije bio za to vrijeme isplaćivan iznos od 500,00 KM i da se povodom toga telefonski obratila direktorici Zlati na što je dobila odgovor od Zlate da će se dogovoriti kada se vrati na posao a kada se vratila na posao dobila je otkaz, da su ona i radnici bili pod konstantnim video nadzorom od strane vlasnika Avdagić Abdulaha, da je [REDACTED] dolazila na posao tokom trajanja njenog porodijskog odsustva sa djetetom, da smatra da je nezakonita isplata plate u koverti, da je uočavala da se prije isplata plata vrši isplata dobiti većinskom vlasniku firme.

Kao dokaz u ovoj pravnoj stvari je provedeno vještačenje po vještaku ekonomske struke Jusufović Aidi, iz čijeg nalaza i mišljenja od 06.05.2024. godine proizilazi da za tužiteljicu [REDACTED] u periodu od 13.04.2022. godine do 31.10.2022. godine vještačenjem

utvrđena plaća iznosi 13.017,47 KM, isplaćena plaća iznosi 10.414,01 KM, razlika manje isplaćene plaće iznosi 2.603,46 KM, razlika plaće za isplatu iznosi 2.343,11 KM, doprinosi PIO/MIO na razlike iznose 867,81 KM, u periodu od 01.04.2022. godine do 30.11.2022. godine vještačenjem utvrđena plaća iznosi 18.400,00 KM, isplaćena plaća iznosi 13.129,87 KM, razlika manje isplaćene plaće iznosi 5.270,12 KM, razlika plaće za isplatu iznosi 4.743,11 KM, doprinosi PIO/MIO na razlike iznose 1.756,69 KM, za tužiteljicu [REDACTED] u periodu od 01.11.2020. godine do 23.07.2022. godine vještačenjem utvrđena plaća iznosi 33.746,33 KM, isplaćena plaća iznosi 27.563,07 KM, razlika manje isplaćene plaće iznosi 6.183,26 KM, razlika plaće za isplatu iznosi 5.564,93 KM, doprinosi PIO/MIO na razlike iznose 2.061,06 KM.

Iz istog nalaza proizilazi da je tužena tužiteljici [REDACTED] u spornom periodu od 13.04.2022. godine do 31.10.2022. godine (period bolovanja), obračunala plaću u visini 80% osnovice, koju čini ugovorena bruto plaća u visini od 2.850,00 KM (neto plaća 1.966,67 KM * 0,8 = 1.573,34 KM). U periodu 01.01. - 13.04.2022. godine i 01.11 - 30.11.2022. godine obračunata je ugovorena bruto plaća u visini od 2.850,00 KM (neto plaća 1.966,67 KM) i da je tužena tužiteljici [REDACTED] u spornom periodu od 01.11.2020. godine do 22.06.2022. godine (period bolovanja), obračunala plaću u visini 80% osnovice, koju čini ugovorena bruto plaća u visini od 2.367,16 KM (neto plaća 1.633,34 KM * 0,8 = 1.306,84 KM) i u periodu od 22.06 - 23.07.2022. godine obračunata je ugovorena bruto plaća u visini od 2.367,16 KM.

Kao dokaz u ovoj pravnoj stvari je provedeno i vještačenje po vještaku medicinske struke **prim. dr. Brigić Kasimu, spec. neuropsihijatra**, iz čijeg nalaza i mišljenja od 14.10.2024. godine proizilazi da su dešavanja na radnom mjestu tužiteljice [REDACTED] (degradirajući radni uslovi uznemiravanja, rad tokom porodiljskog odsustva, rad tokom privremene spriječenosti za rad) doveli do narušavanja psihičkog zdravlja u vidu miješane anksioznosti i depresivnog poremećaja te da su psihičke tegobe sa strahom srednjeg intenziteta kod tužiteljice trajanja 4 sedmice odnosno 28 dana, dok su duševne tegobe sa strahom slabijeg intenziteta trajanja narednih 5 mjeseci odnosno 150 dana.

Sud je nalaze vještaka u cijelosti prihvatio kao objektivne i date od strane stručnih lica za davanje ovakvih vrsta nalaza, a po ocjeni suda nalazi vještaka su u skladu sa pravilima struke i stručnim znanjem odgovorili na sva pitanja parničnih stranaka a što je u skladu sa materijalnim propisima iz ove pravne oblasti.

Rezimirajući činjenične i pravne aspekte predmeta spora kroz savjesnu analizu dokaza koji su izvedeni na glavnoj raspravi, kao i iz iskaza tužiteljica kojima je sud poklonio vjeru jer u istom nije bilo odstupanja u odnosu na izvedene materijalne dokaze te nalaze vještaka, može se zaključiti da su tužiteljice po osnovu Zakona o radu FBiH, Zakona o zabrani diskriminacije u Bosni i Hercegovini, Zakona o obligacionim odnosima, Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, Zakona o radu FBiH, Zakona o doprinosima FBiH i Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBiH stekle pravo na naknadu nematerijalne štete zbog uznemiravanja na radu i mobinga, pravo na isplatu novčanog iznosa na ime razlike plata i naknada plate, pravo na isplatu manje uplaćenih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Pravno osnov tužbenog zahtjeva u ovom predmetu je član 9. st. 1. i 2. Zakona o radu FBiH, član 4. st. 1. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, član 9. st. 5. Zakona o radu FBiH, član 4. st. 3. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, član 12. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, član 93. Zakona o radu FBiH, članovi 154., 155., 158. i 200. Zakona o obligacionim odnosima, član 15. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, član 47. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, član 126. Zakona o parničnom postupku, član 66. Zakona o obligacionim odnosima.

Prvotужiteljica [REDACTED] je dokazala da je tokom trajanja radnog odnosa kod tuženog bila izložena uznemiravanju na radu i mobingu, što joj daje pravo na naknadu nematerijalne štete od tuženog u skladu sa članovima 9. st.1. i 2. ZORFBiH i članom 4. st.1. Zakona o zabrani diskriminacije u Bosni i Hercegovini, odnosno članom 9. st. 5. ZORFBiH i članom 4. st.3. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, zatim članom 12. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, kao i po osnovu člana 93. ZOR FBiH, u vezi sa opštim pravilima obligacionog prava. Iz provedenih dokaza, a naročito iskaza svjedoka [REDACTED] Emira Barakovića, [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], kao i iz iskaza prvotужiteljice kao parnične stranke proizilazi da je prvotужiteljica bila izložena uznemiravanju na radu, koje je zabranjeno čl. 9. st.1. i 2. ZOR i čl. 4. st.1. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, a prvenstveno po osnovu spola /majčinstva, rođenja djeteta i korištenja porodijskog odsustva/. Iako je uoči porođaja započela sa korištenjem porodijskog odsustva u skladu sa važećim propisima, svi saslušani svjedoci su potvrdili da je poslodavac od radnice, gotovo odmah po porođaju, tražio da obavlja svoje radne poslove i zadatke, što online, što neposrednim fizičkim dolascima u prostorije poslodavca, kojom prilikom je sa sobom dovodila čak i novorođenu bebu. Osim saslušanih svjedoka, u prilog navedenim činjenicama su izvedeni i brojni materijalni dokazi (e-mail komunikacija i sl.), a koji potvrđuju da je prvotужiteljica počev od 03.02.2020. (samo 5 dana nakon porođaja!) počela da obavlja svoje radne poslove i radne zadatke, iako je formalno-pravo koristila plaćeno porodijsko odsustvo! Nakon provedenog dokaznog postupka sud može zaključiti da su se uznemiravanje na radu i mobing tužiteljice nastavili i intenzivirali nakon završetka porodijskog odsustva, kada započinje verbalno i psihičko nasilje i uznemiravanje od strane Abdulaha Avdagića, većinskog vlasnika tuženog, koje se prvenstveno odnosilo na majčinstvo i korištenje porodijskog odsustva, a koje se manifestovalo u izbjegavanju kontakta u prvih mjesec dana po završetku porodijskog, a nakon toga u komentarima da je „napustila firmu“ i „jesmo li mi trebali jesti dok Vas nema“, aludirajući i stvarajući osjećaj krivnje za iskorišteno porodijsko odsustvo. Takve i slične izjave koje su se odnosile na porodijsko odsustvo i rođenje djeteta ponovile su se na desetine puta nakon završetka porodijskog odsustva stvarajući kod radnice osjećaj krivnje, pritiska i anksioznosti. Prvotужiteljica je u činjeničnom opisu tužbe detaljno opisala u čemu se sastojalo uznemiravanje na radu i mobing, a to je potkrijepljeno i dokazima koji su izvedeni u ovom postupku. To se odnosi, između ostalog i na situacije kada je prvotужiteljica sa djetetom boravila u bolnici, a kada bi joj se spočitavalo da samo „izbjegava posao“, zatim da bi bila izložena komentarima „koliko košta firmu“, „koliko koštaju njene diplome“, „koliko košta njen jedan radni dan“, na koji način se stvaralo ponižavajuće i neprijateljsko radno okruženje, degradirajući dignitet i samopouzdanje radnice, te obezvrjeđujući njen rad i struku. Sve neželjene radnje poslodavca u kojima se ogledalo uznemiravanje na radu tužiteljice i mobing, su precizno navedene u tužbi i dokazane u ovom postupku.

Iz iskaza saslušanih svjedoka, kao i iz provedenih materijalnih dokaza, proizilazi da je praksa postupanja tuženog, odnosno njegovog većinskog vlasnika, kako prema tužiteljici, tako i prema ostalim radnicima bilo stvaranje neprijateljskog, ponižavajućeg i uvredljivog okruženje (što je zabranjeno da prema članu 9. st. 1. ZORFBiH); da su radnici trpili omalovažavanje, galamu, uvrede, uskraćivanje prava na vlastito mišljenje, da im se spočitavalo koliko koštaju firmu, da li koriste odmore i odsustva, uz stalne prijetnje otkazima, a zbog čega su mnogi radnici osjetili posljedice u vidu narušavanja njihovog zdravstvenog stanja.

Izloženost uznemiravanju i mobingu je i kod prvotuziteljice uzrokovalo pogoršanje zdravstvenog stanja koje je od strane nadležnog ljekara okarakterisano kao dijagnoza Z57 Izloženost rizičnim čimbenicima na radnom mjestu (profesionalna) uz F41.2 Miješana anksioznost i depresivni poremećaj in obs.; što znači da je pretrpila nematerijalnu štetu, a za koju je odgovoran poslodavac u skladu sa članom 93. Zakona o radu, u vezi sa relevantnim članovima Zakona o obligacionim odnosima (član 154., 155., 158. i 200. ZOO) . Uzročnu vezu između protivpravnog uznemiravanja na radu prvotuziteljice i narušavanja njenog zdravstvenog stanja je utvrdio i vještak medicinske struke, dr. Kasim Brigić, u svom nalazu i mišljenju u kom je također utvrdio i intenzitet i dužinu trajanja straha kod prvotuziteljice.

Treba svakako napomenuti i da u skladu sa članom 15. Zakona o zabrani diskriminacije Bosne i Hercegovine teret dokazivanja da nije došlo do diskriminacije – uznemiravanja leži na suprotnoj strani tj. tuženom kao poslodavcu. Nakon provedenog postupka sud može zaključiti da je tužiteljica izvela obimne i pouzdane dokaze da je bila izložena uznemiravanju na radu, mobingu i diskriminaciji od strane poslodavca, dok tuženi sa druge strane nije izveo niti jedan relevantan dokaz da do uznemiravanja i diskriminacije nije došlo. Tuženi je, nasuprot tome, svoje dokazne radnje usmjerio na dokazivanje sasvim nebitnih okolnosti poput toga šta se dešavalo sa laptopima, telefonima, šiframa i sl. koji uopšte nisu predmet ovog spora. Zanimljivo je primijetiti da tuženi, bez obzira na sve dokaze koje je tužiteljica iznijela, i u sudskom postupku nastavlja istu matricu optužujućeg, degradirajućeg i dehumanizirajućeg odnosa prema tužiteljici optužujući je bez ikakvih dokaza za navodnu zloupotrebu korištenja laptopa i telefona (što nije predmet ovog spora), postavljajući joj pitanje o njenom privatnom životu i zdravlju, a što ide do toga da joj je na raspravi dana 17.12.2024. punomoćnik tuženog postavio pitanje „da li je njen suprug uživatelj opojnih sredstava?“. Dakle, i držanje tuženog tokom ove parnice na najbolji način oslikava kakav je agresivan, dehumanizirajući i degradirajući odnos tuženog ima prema prvotuziteljici (kakav je bio tokom radnog odnosa, a takav je i danas). Sa druge strane, tuženi je tokom postupka izbjegavao da se suštinski brani od tužbenih navoda i onoga što je predmet ovog spora, niti je na te okolnosti izvodio odgovarajuće dokaze.

Prvotuziteljica osnovano potražuje i isplatu razlike naknade plata za vrijeme privremene spriječenosti za rad u periodu april – novembar 2022. i to u visini razlike između isplaćenih 80% osnovice i 100% naknade na koju je imala pravo u skladu sa članom 47. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, obzirom da iz dostavljene medicinske dokumentacije, kao i iz nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke proizilazi da je

privremena spriječenost za rad bila uzrokovana profesionalnom bolesti sa dijagnozom Z57 Izloženost rizičnim čimbenicima na radnom mjestu (profesionalna).

Tužiteljice su u ovom postupku dokazale i osnovanost potraživanja razlika plata i naknada plata između isplaćenih i stvarno ugovorenih iznosa mjesečnih plata i to kod prvotužiteljice za period april – novembar 2022. (stvarno ugovorena plata 2.300,00 KM), a za drugotužiteljicu za period od 01.11.2020. do 23.07.2022. (stvarno ugovorena plata 2.000,00 KM koje se isplaćivala u iznosu od 80% obzirom na privremenu spriječenost za rad II tužiteljice u ovom periodu). Nakon provedenog dokaznog postupka sud može pouzdano zaključiti da je uobičajena praksa kod tuženog bila da jedan dio plate isplaćuje putem bankovnog računa u iznosu koji je bio naveden u ugovoru o radu, dok se drugi stvarno ugovoreni iznos isplaćivao radnicima gotovinski. Tužiteljice su izvele materijalnu dokumentaciju, čijem se izvođenju tuženi nije protivio na pripremno ročištu, i to: Pregled radnika sa potpisima „Spisak radnih sati za lične dohotke za mjesec juli“, pregled Viber prepiski između radnika RIVA d.o.o. Tuzla na okolnost obavještanja o preuzimanju plata „u koverti“, pismene izjave radnika [REDACTED] Emira Barakovića, [REDACTED] na okolnost ugovaranja i primanja plate „u koverti“, zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa od 30.09.2021., a iz kojih jasno proizilazi praksa tuženog da isplaćuje dio plate u gotovini. To je u konačnici u saglasnosti sa iskazima svih svjedoka koji su saslušani na prijedlog tužiteljica, kao i sa iskazima tužiteljica kao pamičnih stranaka. Sud će svakako brižljivo cijeniti iskaze svih svjedoka, ali ovom prilikom naročito ukazujemo na iskaz svjedoka [REDACTED] koja je obavljala kod tuženog poslove službenika za kadrovske i opće poslove i koja je u detalje opisala način ugovaranja stvarnih iznosa plata, kao i način isplate dijela plate u koverti. Kako su tužiteljice dokazale da je tuženi svojim radnicima, uključujući i njima, isplaćivao dio plate u gotovini, smatramo da sud u tom dijelu treba pokloniti vjeru iskazima tužiteljica u pogledu visine njihovih stvarno ugovorenih plata, jer su objektivno u korelaciji sa ostalim izvedenim dokazima. Sud će u ovom dijelu pravilno primijeniti i pravila o teretu dokazivanja (član 126. ZPP-a), jer su tužiteljice dokazale ugovaranje i način isplate dijela plata u gotovini, te su njihovi iskazi u pogledu visine plate srazmjerni i u skladu sa izvedenim dokazima, dok tuženi sa svoje strane nije ponudio niti jedan dokaz, pa se čak nije ni izjasnio kolika je to bila stvarno ugovorena plata tužiteljica, nego je na ova pitanje jednostavno izbjegavao dati odgovor. U pogledu pravne prirode ovog potraživanja treba zaključiti da iznos koji je „formalno“ naveden u ugovorima o radu predstavlja prividnu ugovornu odredbu, kojom se zapravo prikriva stvarno ugovoreni iznos plate, a da prema čl. 66. Zakona o obligacionim odnosima „prividna ugovorna odredba nema učinka među ugovornim stranama, a ako prividan ugovor prikriva neki drugi ugovor, onda taj drugi važi ako je udovoljeno uvjetima za njegovu pravnu valjanost“. Kako je u konkretnom slučaju prividna ugovorna odredba (sa iznosima plata koji su navedeni u ugovorima o radu), prikrivala stvarno ugovorene iznose plata, a udovoljeno je i uvjetima za pravnu valjanost ugovora (zaključen u pismenoj formi), u konkretnom slučaju postoji i činjenični i pravni osnov (član 66. ZOO) da sud dosudi tužiteljicama razliku između isplaćenih i stvarno ugovorenih iznosa plata.

Objekti tužiteljice su na ove okolnosti dale jasne i uvjerljive iskaze, koji su u korelaciji sa ostalim izvedenim dokazima. Sud, sa druge strane, ne može prihvatiti navode tuženog

da su iznosi koji su isplaćivani gotovinski predstavljali „povremene poklone koje je većinski vlasnik tuženog isplaćivao“ pojedinim radnicima. Ovo iz razloga jer su ovakvi navodi u suprotnosti sa ostalim izvedenim materijalnim dokazima i iskazima saslušanih svjedoka iz kojih sud može zaključiti da su se gotovinski iznosi dijela plate ugovarali prilikom zaključenja ugovora o radu, da su se isplaćivali svaki mjesec, da je ta isplata bila organizovana u sjedištu tuženog, da su se o tome vodile i evidencije itd.

Tužiteljice su u konačnici visinu ovog dijela tužbenog zahtjeva dokazale i vještačenjem po vještaku ekonomske struke u skladu sa čijim nalazom su i uredili tužbeni zahtjev.

S obzirom da je prvotужiteljica [REDACTED] dokazala da je tokom trajanja radnog odnosa kod tuženog bila izložena uznemiravanju na radu i mobingu, ima pravo na naknadu nematerijalne štete od tuženog u skladu sa članovima 9. st. 1. i 2. Zakona o radu FBiH i članom 4. st. 1. Zakona o zabrani diskriminacije u Bosni i Hercegovini, odnosno članom 9. st. 5. Zakona o radu FBiH i članom 4. st. 3. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, članom 12. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH i po osnovu člana 93. Zakona o radu FBiH.

Iz provedenih materijalnih dokaza, kao i iz iskaza prvotужiteljice i iz iskaza svjedoka, sud je utvrdio da je prvotужiteljica bila izložena uznemiravanju na radu, koje je zabranjeno članom 9. st. 1. i 2. Zakona o radu FBiH i članom 4. st. 1. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, prvenstveno po osnovu spola/majčinstva, rođenja djeteta i korištenja porodijskog odsustva/.

Iz iskaza svjedoka i iz provedenih materijalnih dokaza, dalje proizilazi da je postupanje i ponašanje tuženog prema prvotужiteljici i ostalim radnicima bilo stvaranje neprijateljskog, ponižavajućeg i uvredljivog okruženja, a što je zabranjeno prema članu 9. st. 1. Zakona o radu FBiH.

Izloženost prvotужiteljice navedenom mobingu i uznemiravanju je prouzrokovala pogoršanje zdravstvenog stanja koje je od strane nadležnog ljekara okarakterisano kao dijagnoza Z57 Izloženost rizičnim čimbenicima na radnom mjestu (profesionalna) uz F41.2 Miješana anksioznost i depresivni poremećaj in obs., što potvrđuje da je prvotужiteljica pretrpila nematerijalnu štetu za koju je odgovoran poslodavac, u skladu sa članom 93. Zakona o radu i u vezi sa članovima 154., 155., 158. i 200. Zakona o obligacionim odnosima.

S obzirom da je u skladu sa članom 15. Zakona o zabrani diskriminacije u Bosni i Hercegovini, teret dokazivanja da nije došlo do diskriminacije – uznemiravanja na tuženom kao poslodavcu, sud je utvrdio da tuženi nije izveo niti jedan relevantan dokaz a prvotужiteljica je izvela obimne i pouzdane dokaze da je bila izložena uznemiravanju na radu, mobingu i diskriminaciji od strane poslodavca.

Pozivajući se na član 47. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH, sud je utvrdio da prvotужiteljica osnovano potražuje i isplatu razlike naknade plata za vrijeme privremene

spriječenosti za rad u periodu od 01.04.2022. godine do 30.11.2022. godine u visini razlike između isplaćenih 80% osnovice i 100% naknade, s obzirom da iz medicinske dokumentacije i iz nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke proizilazi da je njena privremena spriječenost za rad uzrokovana profesionalnom bolesti sa dijagnozom Z57 Izloženost rizičnim čimbenicima na radnom mjestu (profesionalna).

Tužiteljice su dokazale i osnovanost potraživanja razlika plata i naknada plata između isplaćenih i stvarno ugovorenih iznosa mjesečnih plata i to kod prvotужiteljice za period od 01.04.2022. godine do 30.11.2022. godine (stvarno ugovorena plata 2.300,00 KM), a za drugotужiteljicu za period od 01.11.2020. godine do 23.07.2022. godine (stvarno ugovorena plata 2.000,00 KM koja se isplaćivala u iznosu od 80% obzirom na privremenu spriječenost za rad drugotужiteljice u ovom periodu). Nakon provedenog dokaznog postupka sud je zaključio da je uobičajena praksa kod tuženog bila da jedan dio plate isplaćuje putem bankovnog računa u iznosu koji je bio naveden u ugovoru o radu, dok se drugi stvarno ugovoreni iznos isplaćivao radnicima gotovinski. U skladu sa članom 126. Zakona o parničnom postupku, tužiteljice su dokazale ugovaranje i način isplate dijela plata u gotovini, a njihovi iskazi u pogledu visine plate su srazmjerni i u skladu sa izvedenim dokazima, dok tuženi nije ponudio niti jedan dokaz niti se izjasnio kolika je bila stvarno ugovorena plata tužiteljica.

S obzirom da član 66. Zakona o obligacionim odnosima propisuje da "prividna ugovorna odredba nema učinka među ugovornim stranama, a ako prividan ugovor prikriva neki drugi ugovor, onda taj drugi važi ako je udovoljeno uvjetima za njegovu pravnu valjanost", a kako je u konkretnom slučaju prividna ugovorna odredba (sa iznosima plate koji su navedeni u ugovorima o radu) prikrivala stvarno ugovorene iznose plata a udovoljeno je i uvjetima za pravnu valjanost ugovora (zaključen u pismenoj formi), postoji i činjenični i pravni osnov, prema navedenom članu, sud dosuđuje tužiteljicama razliku između isplaćenih i stvarno ugovorenih iznosa plate.

Odredbom člana 73. Zakona o radu FBiH je normirano da poslodavac ne može, bez saglasnosti zaposlenika, svoje potraživanje prema njemu naplatiti uskraćivanjem isplate plaće ili nekog njenog dijela, odnosno uskraćivanjem isplate naknade plaće ili dijela naknade plaće. Tuženi nije dokazao da je postojala saglasnost tužiteljica za neisplatom dijela plate, tako da sud smatra da tuženi bez njihove saglasnosti nije imao ovlaštenje svoje potraživanje prema njima naplatiti uz neisplatu dijela plate, a odredbom člana 68. Zakona o radu FBiH je propisano da se plaća zaposlenika utvrđuje kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu i odredbom člana 69. istog Zakona je propisano da kolektivnim ugovorom i pravilnikom o radu se utvrđuje najniža plaća, te uvjeti i način njenog usklađivanja, a poslodavac kojeg obavezuje kolektivni ugovor ili pravilnik o radu **ne može zaposleniku obračunati i isplatiti plaću manju od plaće utvrđene kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu i ugovorom o radu.**

Sud smatra neosnovanim i istaknuti prigovor zastare potraživanja tuženog na osnovnu odredbe člana 103. Zakona o radu FBiH, iz razloga što se u konkretnom slučaju radi o materijalnom pravu iz radnog odnosa, odnosno pravu na isplatu plaće, tako da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni pomenute odredbe zakona, nego odredbe člana

106. Zakona o radu FBiH u kojoj se navodi da apsolutna zastara potraživanja iz radnog odnosa nastupa za 3 godine od dana nastanka potraživanja ako zakonom nije drugačije određeno. Obzirom da se u konkretnom slučaju radi o potraživanju plaće prvotuziteljice za period od 01.04.2022. godine do 30.11.2022. godine i plaće drugotuziteljice za period od 01.11.2020. godine do 23.07.2022. godine, te da su tužiteljice tužbu sudu podnijele 19.04.2023. godine, to sud smatra da njihovo potraživanje nije zastarjelo.

Sud je na osnovu člana 396. stav 1. i 2. u vezi sa članom 386. stav 1. Zakona o paničnom postupku i člana 12. ADV. Tarife donio odluku o troškovima postupka budući da su tužiteljice u cjelosti uspjele u sporu na opredjeljeni zahtjev troškova koje tužiteljice opredjeljuju na sljedeći način: za sastav tužbe u iznosu od 864,00 KM, za zastupanje na pripremnom ročištu u iznosu od 864,00 KM, za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu dana 24.09.2024. godine u iznosu 864,00 KM, za zastupanje na nastavcima ročišta za glavnu raspravu dana 25.09.2024. godine, 17.12.2024. godine i 06.02.2025. godine u iznosima od po 432,00 KM, za pristup na ročište 26.12.2024. godine u iznosu od 216,00 KM (u iznose uračunato uvećanje po osnovu zastupanja više stranaka), sve uvećano za iznos PDV-a i troškove vještačenja po vještacima medicinske 300,00 KM i ekonomske struke 450,00 KM.

Sud je tužiteljicama dosudio troškove na ime sačinjavanja tužbe iznos od 864,00 KM, za zastupanje na pripremnom ročištu od 01.02.2024. godine iznos od 864,00 KM, za zastupanje na ročištu za glavnu raspravu dana 24.09.2024. godine iznos od 864,00 KM, za zastupanje na nastavku ročišta za glavnu raspravu od 25.09.2024. godine iznos od 432,00 KM, za zastupanje na nastavku ročišta za glavnu raspravu od 17.12.2024. godine iznos od 432,00 KM, za zastupanje na nastavku ročišta za glavnu raspravu od 06.02.2025. godine iznos od 432,00 KM, za pristup na ročište 26.12.2024. godine iznos od 216,00 KM, 300,00 KM na ime vještačenja po vještaku ekonomske struke, 300,00 KM na ime vještačenja po vještaku medicinske struke, što ukupno iznosi **4.704,00 KM**.

Što se tiče ostalih prigovora tuženih glede neurednosti tužbe, isti je neosnovan budući da je tužitelj otklonio taj nedostatak odnosno pravilno naznači stranku.

Sud je tokom postupka cjenio i sve ostale provedene dokaze ali ih nije bespotrebno obrazlagao jer ne bi doprinjeli drugačijoj odluci suda.

Zbog svega izloženog, odlučeno je kao u izreči presude.

ZA TACNOST PREPIŠA
SUDIA
Upravnik sudaše pisarnice
M. Turic

Pouka o pravnom lijeku: Protiv ove presude dozvoljena je žalba Kantonalnom sudu u Tuzli, u roku od 15 dana od dana prijema ove presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i suprotnu stranu.

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109